

Уместо несумњиво разочаравајуће књижевне вечери Београд је добио прворазредни културни доживљај, и још се неки људи због тога буне. Свашта!

Волим да читам Уелбекове књиге, нестрпљив сам да дочекам следећу, радо их поклањам пријатељима, што ће рећи да сам купио више примерака него што сам прочитао.

Није, дакле, улазница била разлог што ниједног тренутка нисам пожелео да одем да га гледам и слушам на овогодишњем „Крокодилу“.

Напротив, он је био разлог да одбацам и саму помисао да се тамо појавим.

Сви који су се с њим негде срели описују то као [непријатно и разочаравајуће искуство](#), што сасвим разумем.

Изградили су са писцем [пријатељски однос](#) читајући га, као и ја, а онда им је он показао да никаквог пријатељства између њих нема нити ће га бити.

Не знам да ли би ми било горе да га гледам како нам се обраћа понижавајућим и ниподаштавајућим тоном или како, извештачено, покушава да буде љубазан и духовит.

Јер је најављено да је пожеleo да својим читаоцима сатима и ваљда стрпљиво потписује књиге под условом да му сваког секунда његовог боравка у Србији буде омогућено да пуши.

Данима сам се са разним људима слагао и препирао око тога кога ће током посете Уелбек довести до очајања (сваког) својим инсистирањем на неуклапању.

[А, онда се догодио обрт](#), који је све актере ставио у праву Уелбековску сцену, и то масовну, какву нико никада није доживео нити би могао да је наручи и плати.

Писац, намћор и никотински зависник, провео је четири непријатна сата заробљен у авиону, без права да пуши, без права на информацију шта се догађа, без икаквих права, попут његових јунака који пристају да их систем полако обесправљује јер их побуна смара.

Очајни организатори који су сав новац потрошили на угађање књижевној звезди (рачунајући какав је међународни социјални профит за њих његов пристанак да дође на један „мали“ фестивал) одлажу да посетиоцима саопште истину (баш као и авио-компанија Уелбеку и осталим путницима) заправо одлажући тренутак када ће се од

хероја претворити у предмет подсмеха и беса.

Јер паре не могу и не морају да врате, плаћене су за улазницу на фестивал, а не за Уелбеков наступ.

А ту је и публика, набијена емоцијама, спремна да слуша и за њих небитне предгрупе само да би на кратко поделила простор са човеком са којим су већ поделили толико времена.

Нико никога ту није преварио, сви заједно су жртве неког система неких недефинисаних, неименованих и моћних ликова који се хране нашом колективном патњом, како то Уелбек приповеда.

Уместо натегнутог разговора [публика је добила Уелбекову кратку причу с посветом](#) која се састоји од једног имејла и једног саопштења, нешто чему се нису могли надати ни у најлуђим сновима.

Хеј, један Уелбек пише о вама, да, [баш о вама](#), који седите у сали и чекате га!

Пише из срца, искрено и лично, без фолирања, и сам повређен колико год се трудио да то не покаже, а не као неки блазирани рок стар који се тог јутра пробудио и схватио да му се баш и не иде у тај Београд па наређује агенту да то некако среди.

Најбољи могући исход догађаја за који се очекивало да пође по неком злу, само смо чекали да видимо каквом.

Колико вас само презирем због тога што нисам био међу вама.

(РТС)